

[Erik Appel.]

Hvorfor nu lægge Tyskerne lignende Ord i Munden over for en indre dansk Lovgivning? Er det ikke at gaa for vidt i Iver efter at ramme os, der har en anden Opfattelse af det, der tjener Landet bedst.

Sluttelig vil jeg sige et Par Ord om Stolthed og Ære og Ros i Forbindelse med Skoleloven af 1920. Der er i de sidste Tider talt mere om disse Begreber i Forbindelse med denne Skoleordning og i Tiden før, end godt og sandt er. Jacob Appel brugte aldrig disse Ord om en Handling, der for ham var en Selvfølgelighed. For mig at se og fornemme har der hos dem — jeg sigter ikke dermed til nogen i dette høje Ting —, der talte de største Ord om Frihedslinier i denne Forbindelse, været kold Luft i Talen.

Vi skal sagtens strides endnu en Tid, men medens vi strides, vil Livet gaa sin særegne Gang i Grænseegnene og bane Vej efter sine egne Linier, og lad os saa ad Aare mødes igen til ny Tankeudveksling.

Christmas Møller: Jeg synes, at baade det ærede Medlem Hr. Nørlund og nu ogsaa den ærede Ordfører for Udvalget i en betænkelig Grad var inde paa at drøfte Spørgsmaalet om det tyske Mindretals Loyalitet, baade dets Loyalitet fra 1920 til 1939, under Krigen og maaske ogsaa nu, og det undrer saa meget mere, at det ærede Medlem Hr. Erik Appel gjorde det, som den højtærede Undervisningsminister advarede mod at anlægge denne Betragtning, og jeg maa tilstaa, at jeg er fuldstændig enig med den højtærede Undervisningsminister heri.

Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Nørlund: vor Opfattelse af de almindelige Frihedsrettigheder skifter dog ikke, fordi det kunde tænkes, at nogle vilde misbruge dem. Det kan da ikke være saaledes, at andre, i dette Tilfælde det tyske Mindretal, skal bestemme vore Handlinger. Jeg har aldrig hørt til dem, som nærede særlig store Forventninger med Hensyn til det tyske Mindretals Stilling. Jeg har Lov at henvise til, at det er fra anden Side, man baade i Tiden mellem de to Krige og langt ind i Besættelsestiden har næret Forventning til det tyske Mindretals Stilling, men det, det drejer sig om her, er jo ikke det Spørgsmaal. Det er: hvorledes skal vi behandle et Mindretal af en anden Nationalitet — og dér kan

jeg ikke rigtig forstaa, at den højtærede Undervisningsminister kan sige, at vi nu giver det tyske Mindretal samme Ret som alle andre Mindretal her i Landet. Dette er naturligvis paa en Maade rigtigt, men ved denne Betragtning ser Ministeren jo bort fra det, der er Kendsgerningen, nemlig at der er en Væsensforskel mellem det tyske Mindretal og de Mindretal, der af religiøse Grunde eller andre Grunde, skolemæssige Grunde, ønsker en Friskoleordning.

Jeg tror ikke, at den højtærede Undervisningsminister behøver at sige hverken til det ærede Medlem Hr. Hvidberg eller til mig, at vi skal være varsomme med vor Kritik. Jeg synes, vi har været det. Jeg har i hvert Fald gerne villet lægge Sordine paa, fordi jeg ikke paa nogen Maade vil benægte — hvad jeg ogsaa tidligere har sagt —, at den højtærede Undervisningsminister og Flertallet behandler Mindretallet anderledes, end Tyskheden har behandlet Mindretallene, da den havde Magten. Jeg plejer ikke at høre til dem, som vil forsøge at give anderledes tænkende eller anderledes nationalt sindede Ammunition, om jeg saa maa sige, mod os selv, men det kan dog ikke være saaledes, at den højtærede Undervisningsminister vil benytte Situationen til at hævde, at man slet ikke maa kritisere hans Standpunkt; det kan han navnlig ikke kræve, naar han paastaar, at vi ved denne Lov giver samme Ret, som alle andre Mindretal har, eftersom der er den Væsensforskel, at det i dette Tilfælde drejer sig om et *nationalt* Mindretal.

Den højtærede Undervisningsminister talte om, at Kravene om en Overbygning byggede paa Ordningen af 1920, lige efter at den højtærede Minister havde rost Ordningen saa overordentlig stærkt og talt om sin Beundring for den. Det kommer an paa, hvordan man ser paa hele dette Forhold. Paa hvilken Maade faar man lettest en Afspænding i Nordslesvig, en Afspænding, som man maa ønske? Jeg er fuldstændig overbevist om, at det faar man ved inden for en rimelig Grænse at tilstaa de Rettigheder, som kan forventes, og det synes jeg altsaa ikke, man gør ved den Ordning, som Flertallet her vil sætte igennem.

Den Anskuelse, at Forældre maa bestemme over deres Børn, vil det ærede Medlem Hr. Erik Appel vel ikke i Alminde-